ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **V. L.,** zastoupená Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, čj. CPR-30638-5/ČJ-2016-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 12. 10. 2017, čj. 58 A 10/2017 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 11. 2016, čj. KRPL-85531-21/ČJ-2016-180024-SV, bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo žalobkyni, která podle názoru správního orgánu I. stupně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Dále byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území ČR do 10 dnů od právní moci rozhodnutí

a zároveň bylo vysloveno, že se na ni nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017, čj. CPR-30638-5/ČJ-2016-930310-V237, zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud"), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Krajský soud konstatoval, že skutkový stav byl řádně zjištěn a správní orgány dospěly ke správnému závěru o tom, že žalobkyně nedisponovala povolením k zaměstnání na území ČR; žalobkyně disponovala ukrajinským pasem a polským vízem typu „D", které ji opravňovalo k pobytu v EU a k výkonu zaměstnání pouze v Polsku. Žalobkyně přitom ve skutečnosti nevykonávala závislou práci pro polskou společnost PORTOFINO SP. ZO.O, ale pro českou společnost RAPSODYIA, s. r. o. Nejednalo se ani o vyslání žalobkyně v rámci poskytnutí služeb ve smyslu § 3 písm. a), d) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb (dále jen „zákon o volném pohybu služeb"). Podle krajského soudu byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců pro vyhoštění žalobkyně, přičemž správní orgány také správně vyhodnotily přiměřenost správního vyhoštění žalobkyně z hlediska jeho dopadů do jejího soukromého a rodinného života. Veškeré rodinné vazby má žalobkyně na Ukrajině, kde má babičku, maminku a dvouletou dceru. Do ČR přijela žalobkyně pouze za prací, je zdravá a v návratu jí nic nebrání.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, nedostatečné zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[5] Stěžovatelka zejména namítla, že správní orgány v rozporu s § 3 a § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatelky. Stěžovatelka v této souvislosti zdůraznila, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, v němž jí byla uložena povinnost.

[6] Stěžovatelka dále nesouhlasí s posouzením charakteru jí vykonávané činnosti a možnosti ji na území ČR legálně vykonávat. Stěžovatelka vytkla, že nejsou naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o jejím vyhoštění, neboť pobytové oprávnění, které měla na území Polska, jí umožňovalo výkon zaměstnání také na území jiných členských států EU. Stěžovatelka nepopírá výkon práce na území ČR, tvrdí však, že tuto práci vykonávala pro svého zaměstnavatele. Povolení k pobytu na území Polska ji přitom opravňuje k výkonu práce pro polského zaměstnavatele v neomezeném rozsahu a není správný závěr krajského soudu, že polské vízum jí neumožňuje výkon pracovní činnosti na území ČR. Vízum totiž není omezeno na území jediného státu, je omezeno pouze na jediného zaměstnavatele a umožňuje cizinci pracovat pro daného zaměstnavatele kdekoli

pokračování

na území EU. Dále je stěžovatelka přesvědčena, že v jejím případě se ani nejednalo o zaměstnání na území ČR, neboť zde sice vykonávala pracovní činnost, ale pro svého polského zaměstnavatele. Její dočasná přítomnost byla českým orgánům oznámena. Závěry krajského soudu jsou dle stěžovatelky v rozporu s evropskou legislativou a principem volného pohybu služeb.

[7] Stěžovatelka dále uvedla, že nucené opuštění ČR představuje zásadní zásah do jejího života a rozhodnutí o jejím vyhoštění je nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání. Správní orgány v rozporu se zněním § 3 správního řádu nijak nezkoumaly možné zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatelky; jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Správní orgány se rovněž nevypořádaly se skutečností, že stěžovatelka má platné povolení k pobytu na území jiného členského státu EU; o zákonnosti svého pobytu a výkonu práce na území EU byla také přesvědčena. Stěžovatelka trvá na tom, že správní orgány pochybily, pokud jí neumožnily dobrovolně opustit ČR a rovnou přistoupily k jejímu správnímu vyhoštění. Ani krajský soud se řádně nevypořádal s nepřiměřeností správních rozhodnutí a s námitkou týkající se neodůvodněné délky doby, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států EU. Krajský soud pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by se zabýval konkrétními okolnostmi případu.

[8] Stěžovatelka NSS navrhla, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná odkázala na shromážděný spisový materiál; způsob rozhodování krajského soudu nehodlala komentovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] NSS nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] NSS poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Obdobnou věcí se NSS zabýval již v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 - 31. Od závěrů uvedených v tomto rozsudku se NSS nemá důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci a proto z něj vychází.

[14] NSS nejprve konstatuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé. Krajský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vycházel, uvedl úvahy,

kterými se řídil, a popsal skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Krajský soud ani neopomenul žádnou ze žalobních námitek.

[15] Za vadu, jejímž důsledkem by mohlo být zrušení napadeného rozsudku, nelze považovat ani to, že krajský soud vyšel z argumentace správních orgánů. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného správního rozhodnutí může krajský soud odkázat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47).

[16] Stěžovatelka ostatně sama v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2016, čj. 4 Azs 107/2016 - 25).

[17] NSS nejprve ve shodě s krajským soudem neshledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly také skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky. Správní orgány se řádně zabývaly také otázkou, zda byly splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, stejně jako existencí důvodů, pro které by nemohla být stěžovatelka vyhoštěna (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Stěžovatelka byla správním orgánem I. stupně vyslechnuta, byla jí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jakož i možnost nahlédnout do spisu. Ve věci bylo také opatřeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatelky do země původu. Stěžovatelka přitom neuplatnila žádná tvrzení, jimiž by relevantně zpochybnila správními orgány učiněná zjištění a nesdělila ani žádné další okolnosti, které by mohly mít vliv na posouzení jejího případu. Zcela obecnou a neodůvodněnou námitkou stran porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu nemohl NSS blíže hodnotit, neboť není na soudu, aby za účastníka řízení domýšlel možné argumenty či dohledával jednotlivé nezákonnosti, jinak by přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se jeho advokátem (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se nenaplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Sporná je zejména otázka, zda činnost, kterou stěžovatelka na území ČR vykonávala, je třeba považovat za výkon zaměstnání bez příslušného povolení.

[19] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou

pokračování

výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[20] Podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

[21] Podle rozsudku NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 – 13, platí, že pracovní vízum vydané jiným členským státem EU neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území ČR. Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území ČR dle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti.

[22] V posuzovaném případě není sporné, že stěžovatelka byla zaměstnána, tedy, že její práce naplňovala definiční znaky závislé práce. NSS konstatuje, že stěžovatelka práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet, na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu. Stěžovatelka nicméně tvrdí, že práci vykonávala pro svého polského zaměstnavatele, kterým byla na území ČR vyslána. Podle výše uvedené judikatury však polské pracovní vízum samo o sobě stěžovatelku neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ČR. Stěžovatelka má ovšem za to, že povolení k zaměstnání mít ani nemusela, neboť se v jejím případě uplatní výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[23] NSS ve shodě se svým předcházejícím rozsudkem ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 – 31, konstatuje, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat jednak v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem EU, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 an. Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“).

[24] Podle čl. 56 SFEU podle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb. Podle čl. 57 SFEU za služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob. Svobodu volného pohybu služeb lze podle čl. 52 v souvislosti s čl. 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví.

[25] Pojem „*vyslání v rámci poskytování služeb*“ je používán směrnicí č. 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice č. 96/71/ES“). Vysláním pracovníků za účelem poskytování služeb se podle čl. 1 odst. 3 směrnice č. 96/71/ES rozumí, pokud podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu „*na vlastní účet a pod svým vedením na*

základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“ [písm. a)]; nebo pokud podnik vyšle „*pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem*“ [písm. b)]; nebo pokud „*jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé*“ [písm. c)]. V bodu 4 odůvodnění směrnice č. 96/71/ES se k působnosti směrnice uvádí, že „*poskytování služeb může spočívat buď v provedení prací podnikem na jeho účet a pod jeho vedením, na základě smlouvy uzavřené mezi tímto podnikem a stranou, pro kterou jsou služby určeny, nebo v poskytnutí pracovníků pro jejich využití podnikem v rámci veřejné či soukromé zakázky*“.

[26] Zákon o zaměstnanosti v § 89 stanovuje obecné pravidlo, že cizinec může být na území České republiky zaměstnán, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké nebo modré karty nebo má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu. V §§ 95 až 97 pak zákon o zaměstnanosti zvlášť upravuje některé hraniční případy.

[27] Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nelze vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Členské státy EU mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1990 ve věci C-113/89, *Rush Portuguesa*). NSS již v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017 - 31, dospěl k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území ČR jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území ČR vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území ČR jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do ČR jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

[28] Z obsahu správní spisu je zřejmé, že v nyní posuzovaném případě stěžovatelka uzavřela s polskou společností PORTOFINO pracovní smlouvu a byla vyslána přímo do ČR, aniž by kdy pracovala v Polsku. V ČR stěžovatelka pracovala pro společnost RAPSODIYA, resp. Hilding Anders. V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že práci,

kterou stěžovatelka v ČR vykonávala, ani neodpovídala druhu práce, který je uveden v její smlouvě se společností PORTOFINO.

[29] Vyslání stěžovatelky do ČR tedy zcela zjevně představovalo samotný předmět poskytování služeb a stěžovatelka plnila své pracovní úkoly pod dohledem a vedením podniku, který ji využíval. Vyslání stěžovatelky na území ČR polským subjektem tedy fakticky představovalo agenturní zprostředkování práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (k obdobnému závěru dospěl NSS v rozsudcích ze dne 6. 12. 2017, čj. 9 Azs 339/2017 – 41, čj. 9 Azs 340/2017 – 43, a čj. 9 Azs 391/2017 - 57). Krajský soud proto správně dovodil, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když na posuzovaný případ aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[30] Důvodná není ani námitka týkající se nesprávného a nedostatečně odůvodněného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Správní orgány řádně hodnotily povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatelky na území ČR, její rodinnou situaci, rozsah vazeb na hostitelský a domovský stát, povahu a závažnost porušení veřejného pořádku, jakož i její zdravotní stav (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012 – 45). Tato kritéria posoudily jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a poměřovaly zájmy stěžovatelky s protichůdným veřejným zájmem. Stěžovatelka sama uvedla, že veškeré rodinné vazby má na Ukrajině a do ČR přijela pouze za prací a v návratu jí nic nebrání. Stěžovatelka tedy nemá na území ČR žádné rodinné ani kulturní vazby, zásah do jejího soukromého a rodinného života tedy nemůže být nepřiměřený.

[31] K námitce, že správní orgány měly stěžovatelce umožnit dobrovolně opustit území ČR, NSS konstatuje, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území, nevylučuje, aby cizinec sám z území ČR vycestoval. Otázka, zda stěžovatelka nevěděla o nutnosti získání příslušného pracovního povolení, je přitom z hlediska uložení správního vyhoštění irelevantní, jak správně uvedl krajský soud.

[32] Ani námitku ohledně nedostatečného odůvodnění stanovení doby, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států EU, neshledal NSS důvodnou. Stanovení doby zákazu vstupu je totiž výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno. Správní orgány danou dobu stanovily podle povahy a délky trvání porušení právních předpisů, a to na spodní hranici zákonného rozpětí. NSS proto toto posouzení v souladu s krajským soudem nepovažuje za excesivní ani za neodůvodněné.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky

není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalované, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu